

عنوان مقاله:

واکاوی تاریخی معنای واژه ی «حبک» در آیه ی «و السماء ذات الحبک» در تفاسیر و ترجمه های فارسی و لاتین

محل انتشار:

پژوهشنامه مطالعات تاریخی قرآن و حدیث، دوره 29، شماره 76 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

محمد علی همتی - هیئت علمی دانشکده علوم قرآنی شیراز

وفادار کشاورزی - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

عبدالرسول هادیان - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

مهدی عبداللهی پور - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم

خلاصه مقاله:

اختلاف واژه شناسان در معنای ماده ی «ح ب ک»، به اختلاف دیدگاه مفسران در خصوص مشتقات این ریشه از جمله واژه ی «حبک» در آیه ۷ سوره ذاریات، نیز تسری یافته است. واژه شناسان، این ماده را بریدن گوشت تا استخوان، بستن و محکم کردن و اعتدال، استقرار و حسن صنعت در چیزی معنا نموده اند. اما سیر تاریخی تفسیر آیه ی مورد بحث، نشان می دهد مفسران، واژه ی «حبک» را به دوازده گونه تفسیر کرده اند، که عبارت است از: ۱. آفرینش نیکو؛ ۲. زیبایی و چیرگی؛ ۳. زینت؛ ۴. ستارگان؛ ۵. قوی بنیان؛ ۶. استحکام؛ ۷. آسمان هفتم؛ ۸. طریق؛ ۹. شکست های پدید آمده در اشیا؛ ۱۰. امیرالمومنین علی بن ابی طالب (ع)؛ ۱۱. موی مجعد؛ ۱۲. گستردگی (فراخی). روایات متعددی نیز در این زمینه وارد شده که عمدتاً از ضعف سندی رنج می برند. افزون بر این، اختلاف نظر مفسران بر ترجمه های فارسی و لاتین این واژه نیز تاثیر گذاشته و سبب پیدایش ترجمه هایی مختلف گردیده است. این پژوهش، با روش کتابخانه ای و رویکرد معناشناسی نوین (استفاده از روابط جانشینی) برای رسیدن به معنای صواب سامان یافته و سرانجام معنای ستارگان را برای واژه مورد بحث، پذیرفته است.

کلمات کلیدی:

حبک، ستارگان، راه ها، بروج، رجع

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1896373>

